

Βίτορ Μπαπτίστα, το αγόρι με το σκουλαρίκι

Ολοι ξέρουμε έναν ψηλό Πορτογάλο επιθετικό, ωραιοπαθή, αλλαζονικό όσο δεν πάει, αλλά οπωσδήποτε σπουδαίο γκολτζή, έναν μορφονιό που μεταξύ άλλων γουστάρει να φοράει σκουλαρίκι. Όλοι γνωρίζουμε τουλάχιστον έναν τέτοιο. Σήμερα θα μιλήσουμε για τον άλλον.

Τον πιο τραγικό ίσως από όλους τους “νέους Τζορτζ Μπεστ” (Τζίτζι Μερόνι, Χόρχε “Μάχικο” Γκονζάλεζ, Πολ Γκασκόιν...), τον Βίτορ Μπαπτίστα. Η Πορτογαλία είναι οπωσδήποτε μια χώρα που αγαπά το ποδόσφαιρο κι αυτό της το ανταποδίδει: πρωταθλήτρια Ευρώπης τη στιγμή που μιλάμε, χώρα που γέννησε κι ανέθρεψε μεγάλους παίκτες και σπουδαίους προπονητές. Όμως, ας το παραδεχτούμε· δεν είναι και η πιο ροκενρόλ χώρα του πλανήτη (φέρτε στο μυαλό σας τον Φερνάντο Σάντος, ναι). Φανταστείτε τώρα λίγο πως βρισκόμαστε μισό αιώνα πριν, κι ενώ πάνω από τη μικρή, φτωχή και βαθιά καθολική χώρα της Ιβηρικής βαραίνει ο ίσκιος ενός πατερναλιστικού, δικτατορικού καθεστώτος, που θα διαρκούσε σαράντα ένα ολόκληρα χρόνια. Και τώρα φανταστείτε, σε αυτή τη συντηρητική Πορτογαλία των αρχών της δεκαετίας του 1970, έναν μακρυμάλλη, μουσάτο τύπο να καταφθάνει στο γήπεδο για προπόνηση φορώντας λουλουδάτο πουκάμισο ανοιχτό στο στήθος, σκισμένα τζιν, δαχτυλίδια σε όλα τα δάχτυλα και σανδάλια με τακούνια ενώ, βλέποντάς τον, μαυροφορεμένες γριές καθισμένες στα κατώφλια σταυροκοπιούνται και μουστακαλήδες συνάδελφοί του, ντυμένοι με κοστουμί-γραβάτα, σκουντιούνται. «Μόνο ο Μπάρι Γκιμπ των Bee Gees ντυνόταν έτσι», θυμάται ο συμπαίκτης του στην Μπενφίκα Αντόνιο Σιμόες.

Και ο Βίτορ Μπαπτίστα. “Ο Μεγαλύτερος”, πορτογαλιστί “Ο Μαίορ” παρατσούκλι που ο ίδιος απένειμε κάποια στιγμή στον εαυτό του, υπονοώντας ίσως ότι ήταν ο διάδοχος του Τζορτζ Μπεστ, “Του Καλύτερου”.

Ο Μεγαλύτερος γεννήθηκε και μεγάλωσε σε μια παράγκα στην Καμαρίνια, μια

Ξεχωρίζει από πολύ μικρός καθώς είναι ο πιο ψηλός, ο πιο γρήγορος, ο πιο ταλαντούχος.

φτωχογειονιά του Σετούμπαλ. Αργότερα θα διένυε τα 40 χλμ. που χωρίζουν το Σετούμπαλ από την Λισαβόνα σε μια Τζάγκουαρ με σωφέρ (!). Κι αν στις μέρες μας ένας ποδοσφαιριστής με ακριβό αυτοκίνητο δεν εντυπωσιάζει ιδιαίτερα, μιλάμε, όπως θα δούμε λίγο πιο κάτω, για μια εποχή που ο ακριβότερος παίκτης της Πορτογαλίας σκεφτόταν ακόμη και το τάλιρο, πορτογαλιστί το κόντο.

Ο μικρός Βίτορ μεγαλώνει με τα δυο μεγαλύτερα αδέρφια του μέσα στην μιζέρια. Τρέχει ξυπόλτος, παίζει μπάλα, χαρτιά και ποδοσφαιράκι, κλαίει γοερά όταν χάνει αλλά χάνει σπάνια. Ξεχωρίζει από πολύ μικρός καθώς είναι ο πιο ψηλός, ο πιο γρήγορος, ο πιο ταλαντούχος. Με τους κολλητούς του κλέβουν φρούτα για να τα πουλήσουν στους περαστικούς και να βγάλουν κανά χαρτζιλίκι κι ο Βίτορ, πιστός καθολικός κι αυτός, προσεύχεται στον Άγιο Αντώνιο να μην τον πιάσουν. Είναι ένα παιδάκι κλειστό, σιωπηλό, μελαγχολικό αλλά έχει τους λόγους του. Είναι 10 χρονών όταν πεθαίνει ο μπαμπάς του και 13 όταν πιάνει δουλειά σε ένα μπακάκι αρχικά, βοηθός σε έναν ηλεκτρολόγο μετά. Κάπου τότε, την εποχή πάνω κάτω που γεννιέται στο Σετούμπαλ ένα ακόμη ένδοξο τέκνο της πόλης, ο Ζοζέ Μουρίνιο, κάποιο έμπειρο μάτι αναγνωρίζει τον ταλέντο του Βίτορ σε ένα ματς φούτσαλ: φοβερό σουτ με τα δυο πόδια, ασυγκράτητος στην περιοχή, καλός στις κεφαλές, άγνοια κινδύνου και μια αυτοπεποίθηση που δε γνωρίζει όρια. Η μεγάλη ομάδα της πόλης, η Βιτόρια, τον αναλαμβάνει. Μπαίνει εσωτερικός σε ένα οικοτροφείο, με εξασφαλισμένο ύπνο, φαγητό κι ένα μικρό χαρτζιλίκι. Η μαμά του έχει ξαναπαντρευτεί, τα αδέρφια του έχουν φύγει, κι ο μικρός ποδοσφαιριστής με την τρυφερή ψυχή -μοιραζόταν με τα παλιά του γειτονόπουλα το μεσημεριανό του φαγητό- ελεύθερος από κάθε επιτήρηση αρχίζει να πίνει και να καπνίζει, να κάνει γενικότερα ό,τι του κατέβει. Αυτό δεν τον εμποδίζει να εντυπωσιάζει μέσα στο γήπεδο, με την τεχνική του και την ευκολία του στο σκοράρισμα. Ο Φερνάντο

Βαζ, ένας επιδραστικός Πορτογάλος προπονητής ο οποίος τον γνωρίζει από πιτσιρικά -υπήρξε ένας από τους πελάτες στους οποίους ο Βίτορ πουλούσε κλεμμένα φρούτα στην Καμαρίνια - τον καθιερώνει βασικό στην πρώτη ομάδα. Θα κερδίσει τον πρώτο του τίτλο στα 19, στα 1967, μετά από τον πιο μακρύ τελικό του Κυπέλλου Πορτογαλίας (δύο παρατάσεις, 144 λεπτά, νίκη της Βιτόρια με 3- 2) κόντρα στην Ακαντέμικα. Αργότερα θα πρωτοηθεί στην επίθεση, από μέσος που έπαιζε πριν. Το 1971 σκοράρει 22 φορές σε 26 ματς στο πρωτάθλημα. Χάνει τον τίτλο του πρώτου σκόρερ από τον γνωστό μας Αρτούρ Ζόρζε της Μπενφίκα.

Αποκτά έναν αέρα σταρ που δεν αφήνει κανέναν ασυγκίνητο, κυρίως τον εαυτό του. «Μοιραζόμαστε το δωμάτιο στο ξενοδοχείο. Ξύπνησα μια μέρα και τον βρήκα να κοιτάζεται στον καθρέφτη, να παίρνει πόζες και να μονολογεί: “Θεέ μου, γιατί με έκανες τόσο όμορφο;» θυμάται ο Φερνάντο Τομέ, μέσος της Σετούμπαλ. Κυκλοφορεί η ιστορία πως μια φορά έβαλε δυο γκολ στο πρώτο μισάωρο του αγώνα και πήγε μόνος του στα αποδυτήρια δηλώνοντας «Ο Μεγαλύτερος κέρδισε το ματς και πάει να ξεκουραστεί» αλλά είναι απίστευτη ακόμη και για έναν τέτοιο τύπο.

Το 1971 η μεγάλη τότε Μπενφίκα, στην οποία ήδη έπαιζαν ο Εουσέμπιο, ο Ρούι Ζορντάο, ο Ζόρζε κλπ. θα δώσει το μεγαλύτερο ποσό που δόθηκε ποτέ μέχρι τότε στο πορτογαλικό πρωτάθλημα (3 εκ. εσκούδος συν τρεις παίκτες) για να αποκτήσει αυτόν τον ψηλό, γεροδεμένο και παλαβιάρη παίκτη. Τότε λοιπόν, για να τιμήσει τη φήμη του, θα ταξιδέψει με σωφέρ μέχρι την πρωτεύουσα. Δε θα είναι ο πιο εκκεντρικός τρόπος μετακίνησής του. Λέγεται ότι μια φορά έφτασε καβάλα σε άλογο στην προπόνηση, συχνά ξυπόλτος, άλλες φορές με τα σανδάλια που περιγράψαμε πριν, κάποτε κουβαλώντας κασόνια με λάχανα και μήλα που καλλιεργούσε ο ίδιος στο κτήμα του για να τα προσφέρει στους συμπαίκτης του, άλλες μαζί με τον σκύλο του, τον οποίον και έδενε στο τέρμα να μην ενοχλεί. Του συγ-

Με την αγαπημένη του Τζάγκουαρ

